

Reactie op het consultatiedocument inzake de Wet implementatie richtlijn verzekeringsdistributie

In deze reactie komen achtereenvolgens aan de orde de wijze waarop de Richtlijn Verzekeringsdistributie wordt geïmplementeerd, het voorstel van wet en de memorie van toelichting.

Wijze waarop de Richtlijn Verzekeringsdistributie wordt geïmplementeerd

- 1 In zijn advies inzake het voorgestelde algemeen deel van Wet op het financieel toezicht gaf de Raad van State al aan dat de verplichting om Europese richtlijnen te implementeren reden gaf tot extra oplettendheid:

“Alles bijeen, is sprake van een uiterst complex geheel van wetgeving. Het is daarom nodig om zeer nauwkeurig na te gaan of ook met en door de Wft zal worden voldaan aan de op ons land rustende verplichting tot implementatie.”¹

- 2 De Raad van State heeft zich ook in zijn advies met betrekking tot de vierde nota van wijziging kritisch uitgelaten:

“Het – zeer omvangrijke – voorstel als geheel is complex, waardoor het moeilijk toegankelijk is en kwetsbaar, gezien het risico op fouten. Dit klemt te meer omdat moet worden verwacht dat de financiële toezichtwetgeving in de toekomst regelmatig onderwerp zal (moeten) zijn van herziening, mede door de noodzakelijke implementatie van nieuwe Europese regels.”²

- 3 De Autoriteit Financiële Markten toonde zich in kritisch over de overzichtelijkheid van de Wft:

“Veel bepalingen in de Wft zijn afkomstig uit Europese richtlijnen. Daarnaast zijn ook rechtstreeks geldende Europese verordeningen van toepassing. De Europese wetgever hanteert een sectoraal toezichtmodel, terwijl de Wft een functioneel toezicht model kent. Dit betekent dat de regels in de Wft niet zoals in Europa primair zijn afgestemd op de betrokken sector, maar op het soort activiteit van de onderneming. De AFM constateert dat door deze verschillende benaderingen de incorporatie van Europese regelgeving in Nederland in een aantal gevallen tot minder overzichtelijke wetgeving leidt en interpretatieproblemen tot gevolg heeft.”³

- 4 In zijn kamerbrief van 7 april 2016⁴, waarin de Minister van Financiën de opzet en aanpak van de verkenning van een herziening van de Wet op het financieel toezicht en bijbehorende lagere regelgeving schetst, geeft hij aan dat voor het verkrijgen van een goed inzicht in de inhoud en reikwijdte van de voor financiële ondernemers relevante regels een goede toegang tot die regels essentieel is:

“De centrale vraag van de verkenning is hoe de regelgeving voor de financiële markten toegankelijker en toekomstbestendiger kan worden gemaakt. Hierbij gaat het om de mate waarin de gebruiker goede toegang heeft tot relevante regels en een goed inzicht kan verkrijgen in de inhoud en reikwijdte van deze regels.”

¹ Kamerstukken II 2003/04, 29708, 4, p. 3

² Kamerstukken II 2005/06, 29708, 20, p. 3

³ Wetgevingsbrief van 23 juni 2015, p. 3

⁴ Kamerstukken II 2015/16, 34208, 13, p. 2.

- 5 In het op 22 november 2016 gepubliceerde consultatiedocument ‘Herziening van de Wft: verkenning’ wordt onder andere gewezen op de ontoegankelijkheid van de Wft en de nadelige gevolgen van het stellen van aanvullende nationale regels door de Nederlandse wetgever:
- “De cross-sectorale opzet van het stelsel van de Wft leent zich slecht voor de inpassing van nieuwe sectorspecifieke regels en het “ontvlechten” van bestaande cross-sectorale normen. Dit leidt in toenemende mate tot ontoegankelijke regelgeving.”*
- “Het stellen van nationale regels ter aanvulling op het Europees vereiste minimumniveau kan bijdragen aan de adequate(re) bescherming van bepaalde belangen, zoals consumentenbelangen, en aan een goede werking van de Nederlandse financiële sector. Indien er echter op niveau van de Europese regelgeving verschillen tussen de sectoren (richtlijnen) bestaan, kan een nationale cross-sectorale benadering leiden tot ongelijke concurrentievoorwaarden op het Europese (sectorale) level playing field, met ondernemingen van hetzelfde type in andere lidstaten, indien daar uitsluitend de relevante richtlijn wordt gevolgd.”*
- 6 De Richtlijn Verzekeringsdistributie kent een begrippenkader, dat sterk afwijkt van de in de Wft gebruikte terminologie, waardoor een één-op-één implementatie in de Wft lastig is en de slechte toegankelijkheid voor de gebruiker eerder verder verslechtert dan verbetert.
- Bovendien moet aan sommige in de voorgestelde nieuwe teksten gebruikte begrippen – zoals hierna zal blijken – een andere betekenis worden toegekend dan wat de opsteller van het voorstel van wet kennelijk voor ogen stond.
- 7 Ingevolge art. 56 lid 1 van de Aanwijzingen voor de regelgeving, maar ook ter bevordering van eensluidende regelgeving binnen de lidstaten, verdient het aanbeveling om het begrippenkader van de richtlijn over te nemen.
- “Voor de terminologie in nationale regelingen wordt in beginsel aangesloten bij die van verwante bindende EU-rechtshandelingen en internationale regelingen.”*
- 8 Art. 331 van de Aanwijzingen voor de regelgeving geeft aanleiding om spaarzaam om te gaan met het toepassen van nationale koppen (*gold plating*):
- “Bij implementatie worden in de implementatieregeling geen andere regels opgenomen dan voor de implementatie noodzakelijk zijn.”*
- 9 De wetgever legt zichzelf ook beperkingen op: een nationale kop is alleen dan aan de orde wanneer bij de implementatie van een richtlijn een niet direct uit die richtlijn voortvloeiende beleidsmatige toevoeging of uitbreiding is opgenomen.⁵
- 10 Met het oog op het voorgaande verdient het naar mijn mening aanbeveling om te anticiperen op de vermoedelijke, mijns inziens meest wenselijke, uitkomsten van de verkenning tot herziening van de Wft en de Richtlijn Verzekeringsdistributie niet te implementeren in de Wft maar in een aparte Wet Verzekeringsdistributie. In deze sectorale wet zouden daarvoor in aanmerking komende Wft-bepalingen, bij voorkeur ontdaan van *gold plating*-elementen, kunnen worden opgenomen.
- 11 Zoals eerder door mij aangegeven, verdient het bovendien aanbeveling om de tot het privaatrechtelijk domein behorende bepalingen inzake de portefeuille resp. het portefeuillerecht van een bemiddelaar, te schrappen.⁶

⁵ Kamerstukken II 2009/10, 32339, 4, p. 5.

⁶ C.J. de Jong, ‘De portefeuille van een verzekeringstussenpersoon’, *NTHR* 2016/3, p. 158.

Voorstel van wet

- 12 Waar het om verzekeringen gaat, moet adviseren worden aangemerkt als (een verschijningsvorm van) bemiddelen, zie daarvoor de IDD-definitie van ‘verzekeringsdistributie’.
- 13 In het wetsontwerp mis ik een bepaling, inhoudende dat de Wft-definitie ‘adviseren’ en de overige bepalingen inzake adviseren geen betrekking hebben op het financiële product verzekering.
- 14 In het wetsvoorstel mis ik bovendien een bepaling waaruit blijkt dat de direct distribuerende verzekeraar wordt aangemerkt als verzekeringsdistributeur.
- 15 Bij de wetgever en ook bij de Europese Commissie, die een aanwijzing⁷ gaf die noodzaakte tot het opnemen van art. 2:93a en 294a Wft, bestaat kennelijk (nog) geen goed beeld van de rol en positie van een gevolmachtigd agent.⁸ Vooropgesteld zij, dat de gevolmachtigd agent niet via de Richtlijn Verzekeringsbemiddeling in de Wft is terechtgekomen, maar dat zijn activiteiten als financiële dienst zijn aangemerkt in verband met de integratie van de Wabb⁹ in de Wfd.¹⁰

Uit het feit dat de gevolmachtigd agent niet voorkomt in het wetsvoorstel¹¹ leid ik af dat deze geacht wordt een verzekeringsdistributeur te zijn. Daar valt het nodige tegen in te brengen.

Zoals gezegd, komt de gevolmachtigd agent, die blijkens de toelichting bij de Wft-definitie ‘optreden als gevolmachtigde agent’ weliswaar een positie inneemt tussen de verzekeraar en de cliënt, maar niet gelijkgesteld kan worden met een bemiddelaar¹², niet voor in de Richtlijn Verzekeringsbemiddeling.¹³ Ik wijs voorts op de limitatieve opsomming van verzekeringsdistributeurs in art. 2 lid 1 onderdeel 8 IDD. De gevolmachtigd agent komt daarin niet voor.

Een ander punt is dat, waar een bemiddelaar optreedt als opdrachtnemer van zijn cliënt, een gevolmachtigd agent de volmachtgevende verzekeraar vertegenwoordigt. Een gevolmachtigd agent is echter tevens opdrachtnemer van die verzekeraar. Immers, zoals voor het eerst door de Pensioen- & Verzekeringkamer is vastgelegd in de toelichting bij de Regeling uitbesteding verzekeraars¹⁴, is een gevolmachtigd agent de uitvoerder van door een verzekeraar aan hem uitbestede werkzaamheden.¹⁵ Dit brengt met zich dat een gevolmachtigd agent moet worden vereenzelvigd met een verzekeraar¹⁶, zodat enkel de – weinig voorkomende – gevolmachtigd agent die direct distribueert kan worden aangemerkt als verzekeringsdistributeur.

⁷ *Kamerstukken II* 2010/11, 32781, 3, p. 26.

⁸ Zie hiervoor: C.J. de Jong, ‘Een gevolmachtigd agent adviseert niet en bemiddelt evenmin’ *AV&S* 2009/24, afl. 4.

⁹ De Wet assurantiebemiddelingsbedrijf was, evenals de Wet Assurantiebemiddeling, een vestigingsregeling en bevatte geen gedragsnormen.

¹⁰ *Kamerstukken II* 2003/04, 29507, 3, p. 69.

¹¹ Zie ook: J.Ph. Broekhuizen, ‘Convergenties in de keten, Zorgplichten, product governance en de IDD’, *AV&S* 2016/45, afl. 6, p. 227.

¹² *Kamerstukken II* 2005/06, 29708, 19, p. 374.

¹³ “Dat is logisch, want deze richtlijn geeft voorschriften voor de toegang tot het verzekeringsbemiddelingsbedrijf en het herverzekeringbemiddelingsbedrijf”, aldus C.J. de Jong, *De verzekeringstussenpersoon en de gevolmachtigd agent, hun rol in het financiële dienstverleningsproces en de voor hen geldende gedragsnormen* (diss. Heerlen), Zutphen: Uitgeverij Paris 2011, p. 163.

¹⁴ *Stcrt.* 30 januari 2004, nr. 20, p. 61.

¹⁵ “De werkzaamheden die de GA namens en voor rekening van de volmacht verlenende verzekeraar verricht, zijn aan te merken als uitbesteding van werkzaamheden door de verzekeraar. Die werkzaamheden kunnen immers ook door de volmacht verlenende verzekeraar zelf worden verricht in de uitoefening van diens bedrijf als verzekeraar.”, aldus de op de website van DNB geplaatste Q&A Volmachten.

¹⁶ De uitbestedende verzekeraar is ervoor verantwoordelijk dat de uitvoerder van de door hem uitbestede werkzaamheden de toepasselijke prudentiële regels en gedragsregels naleeft (art. 3:18 Wft resp. art. 4:16 Wft).

Door het opnemen van een gelijkstellingsbepaling, inhoudende dat de bepalingen inzake direct distribuerende verzekeraars van overeenkomstige toepassing zijn op gevolmachtigd agenten, wordt bereikt dat de voor verzekeringsdistributeurs van toepassing zijnde gedragsnormen ook gelden voor direct distribuerende gevolmachtigd agenten.

- 16 Overigens zij opgemerkt, dat een belangrijk onderdeel van de aan een gevolmachtigd agent uitbestede werkzaamheden bestaat uit schaderegeling en het afhandelen van schadegevallen. Deze werkzaamheden vallen blijkens het overeenkomstig art. 2 lid 2 onderdeel b IDD voorgestelde art. 1:21 onderdeel b Wft buiten de reikwijdte van de Wft.
- 17 In het voorgestelde art. 1:21 onderdeel a Wft wordt de meervoudsvorm van het in art. 1:1 Wft gedefinieerde begrip ‘verzekering’ gebruikt. Volgens de Wft-definitie wordt onder verzekering een soort verzekering verstaan, namelijk herverzekering, levensverzekering, natura-uitvaartverzekering of schadeverzekering. Dit impliceert dat onder ‘bemiddelen in verzekeringen’ en het op verschillende plaatsen gebruikte ‘bemiddelaar in verzekeringen’ tevens is begrepen ‘bemiddelen in herverzekeringen’ resp. ‘bemiddelaar in herverzekeringen’. Dit heeft tot gevolg dat de Wft-definities ‘herverzekeringsbemiddelen’ en ‘herverzekeringsbemiddelaar’ alsmede de aan de herverzekeringsbemiddelaar gewijde artikelen moeten worden geschrapt.

In het voorgestelde art. 1:21 onderdeel a Wft wordt ook het woord ‘verzekering’ gebruikt, daarbij gaat het niet om een soort verzekering maar om een overeenkomst van verzekering (in IDD-termen: verzekeringsovereenkomst). Het is daarom juister om dit woord te vervangen door ‘overeenkomst van verzekering’.
- 18 Met betrekking tot het voorgestelde art. 1:21 onderdeel c Wft geldt hetzelfde als art. 1:21 voor onderdeel a en d Wft.
- 19 In het voorgestelde art. 1:21 onderdeel c Wft worden de verzekeraar en de bemiddelaar genoemd. Waarom niet de gevolmachtigd agent, die immers als vertegenwoordiger van een verzekeraar in diens naam en voor diens rekening optreedt?
- 20 Met betrekking tot het voorgestelde art. 1:21 onderdeel c Wft geldt hetzelfde als voor art. 1:21 onderdeel a en c Wft.
- 21 Door het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in het voorgestelde lid 7 van art. 1:58 Wft hoeft de herverzekeringsbemiddelaar niet afzonderlijk te worden genoemd.
- 22 Door het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in het voorgestelde art. 1:59 Wft oeft de herverzekeringsbemiddelaar niet afzonderlijk te worden genoemd.
- 23 Aan de voorgestelde tekst van art. 2:81 lid 2 Wft dient na ‘aanbieder’ te worden toegevoegd: , gevolmachtigd agent met een vergunning als bedoeld in artikel 2:92, eerste lid,
- 24 Door het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in de voorgestelde tekst van art. 2:84 Wft geldt het hierin bepaalde, overeenkomstig art. 4 en 6 IDD, tevens voor de herverzekeringsbemiddelaar.
- 25 Het voorgestelde art. 2:90 Wft is gelet op mijn vorige opmerking overbodig.
- 26 Gevolmachtigd agenten zijn geen bemiddelaars, zodat – anders dan is bepaald in art. 2:93a Wft – notificatie door een in een lidstaat gevestigde bemiddelaar niet mag leiden tot de bevoegdheid om op te treden als gevolmachtigd agent. Overigens verdient het mijns inziens aanbeveling om een soortgelijke bepaling op te nemen als de in het bij wijze van zelfregulering tot stand gekomen Protocol Volmacht¹⁷ opgenomen bepaling, die ertoe leidt dat het

¹⁷ Zie hiervoor: C.J. de Jong, ‘De gevolmachtigd agent’ in: S.Y.Th Meijer e.a. (red.), *Zicht op toezicht in de verzekeringssector*, Deventer: Wolters Kluwer 2016, p. 63-64.

volmachtbedrijf en het verzekeringsbemiddelingsbedrijf niet in dezelfde juridische entiteit mogen worden uitgeoefend. Hiermee wordt bereikt dat geen lid van het Verbond van Verzekeraars zijnde en/of in het buitenland gevestigde verzekeraars, volmacht kunnen verlenen aan partijen die geen lid zijn van de Nederlandse Vereniging van Gevolmachtigde Assurantiebedrijven (NVGA).

- 27 Door het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ geldt het voorgestelde art. 2:94a, 2:125 en 2:125a Wft, overeenkomstig het bepaalde in art. 4 resp. 6 IDD, ook voor herverzekeringsbemiddelaars.
- 28 Het voorgestelde art. 2:126 Wft is gelet op mijn vorige opmerking overbodig.
- 29 Door het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in de voorgestelde uitbreiding van art. 4:8 en 4:12 Wft zijn de woorden ‘en herverzekeringsbemiddelaars’ overbodig.
- 30 In het voorgestelde art. 4:22a lid 1 en 3 Wft is – evenals in art. 1:1 onderdeel c Wft, overigens – sprake van ‘overeenkomst inzake een verzekering’. Aangezien ‘verzekering’ een in de Wft gedefinieerd verzamelbegrip is voor verschillende soorten verzekeringen (herverzekering, levensverzekering, natura-uitvaartverzekering of schadeverzekering) verdient het aanbeveling om deze frase te vervangen door: overeenkomst van verzekering.
- 31 Om dezelfde reden verdient het aanbeveling om in het voorgestelde art. 4:22a lid 2 Wft het woord ‘verzekering’ te vervangen door: overeenkomst van verzekering. Bovendien dient het verwijfswoord ‘zij’ te worden vervangen door: hij.

Blijkens de IDD-definitie van ‘verzekeringsdistributie’ is adviseren niet hetzelfde als voorstellen. Kennelijk is voorstellen dus ook niet een synoniem van het in de Wft-definitie van adviseren voorkomende ‘aanbevelen’. Aangezien in de voorgestelde tekst wordt gesproken van een ‘voorgestelde’ verzekering, is het de vraag wat daaronder moet worden verstaan.
- 32 Het gebruik van ‘financiële dienstverlener’ in het voorgestelde art. 2:22a lid 1, 2 en 3 Wft in plaats van de op andere plaatsen in het wetsvoorstel gebruikelijke opsomming van de dienstverleners op wie de betreffende bepaling ziet, brengt met zich dat de elders niet genoemde gevolmachtigd agent, die niet direct distribueert, en bovendien de herverzekeringsbemiddelaar, onder deze bepaling vallen.
- 33 In het voorgestelde art. 4:22a lid 3 moet ‘zij’ worden vervangen door: hij.
- 34 Hoewel het woord ‘verzekeringen’ in het voorgestelde art. 4:22a lid 4 Wft kan worden opgevat als de meervoudsvorm van het verzamelbegrip verzekering, is het naar mijn mening ook hier beter om dit te wijzigen in: overeenkomsten van verzekering.
- 35 In de voorgestelde toevoeging van een onderdeel c aan art. 4:25a lid 1 Wft is ‘desbetreffende verzekering’ niet duidelijk. Wordt hiermee de overeenkomst van verzekering bedoeld of het in de Wft gedefinieerde verzamelbegrip? En waar verwijst ‘desbetreffende’ naar?
- 36 Gebruikmaking van ‘aangeboden’ refereert aan het gedefinieerde Wft-begrip aanbieden, dat enkel van toepassing kan zijn op één financiële dienstverlener: de verzekeraar. Derhalve kan ‘aangeboden’ niet worden gebruikt als het gaat om een bemiddelaar.
- 37 Om hiervoor genoemde redenen verdient het aanbeveling om ‘verzekering’ in de voorgestelde art. 4:63a lid 1 en 4:75 a lid 1 Wft te vervangen door: overeenkomst van verzekering.
- 38 Het ware beter om in de voorgestelde art. 4:25a lid 2, 4:75a lid 2 en 4:89 lid 6 Wft de meervoudsvorm van het verzamelbegrip ‘verzekering’, waaronder begrepen verzekeringen waarbij geen sprake kan zijn van een beleggingscomponent (herverzekeringen, schadeverzekeringen en natura-uitvaartverzekeringen), in overeenstemming met het woordgebruik in art. 24 IDD, te

vervangen door: een verzekeringsproduct.

- 39 In het voorgestelde art. 4:89 lid 6 Wft is sprake van ‘adviseren’. Dit is een verschijningsvorm van bemiddelen resp. van verzekeringsdistributie en is derhalve overbodig.

Memorie van toelichting

- 40 Het gestelde in de eerste zin van de tweede alinea op p. 1 dat de richtlijn verzekeringsbemiddeling uitsluitend betrekking had op ‘bemiddelaars in verzekeringen’ gaat enkel op als deze omschrijving¹ wordt gebruikt in de hiervoor onder punt 17 aangegeven zin.
- 41 Anders dan op p. 3 wordt gesteld onder het kopje ‘Reikwijdte’ valt een gevolmachtigd agent niet onder de richtlijn verzekeringsdistributie. Hij is geen verzekeringsdistributeur, want hij is noch verzekeringstussenpersoon, noch nevenverzekeringstussenpersoon noch verzekeringsonderneming, zoals gedefinieerd in de richtlijn, maar een uitvoerder van door een verzekeraar aan hem uitbestede werkzaamheden. Bovendien vallen schaderegeling en het afhandelen van schadegevallen, een belangrijk onderdeel van de uitbestede werkzaamheden, buiten de reikwijdte van de richtlijn.
- 42 In de laatste zin van par. 4.3 op p. 5 is sprake van het distribueren van polissen. Dit is niet juist. Een polis is ingevolge art. 7:932 lid 1 BW een akte, waarin de overeenkomst is vastgelegd.¹⁸ Dit brengt met zich dat ‘polissen’ moet worden vervangen door: verzekeringsproducten.
- 43 Adviseurs zijn niet betrokken bij de totstandkoming van een schadeverzekering: zij geven enkel advies. De in par. 4.4.1 genoemde verplichting om de cliënt – hun opdrachtgever – voorafgaand aan de totstandkoming van een overeenkomst van schadeverzekering te informeren over de wijze van beloning mist derhalve relevantie: hij wordt door de cliënt beloond overeenkomstig het daaromtrent in de met hem gesloten overeenkomst van opdracht bepaalde. Daar komt nog bij dat een adviseur niet weet althans niet hoeft te weten of er daadwerkelijk een overeenkomst tot stand komt.
- 44 In par. 4.4.1 op p. 5 dient ‘haar werknemers’ te worden vervangen door: zijn werknemers. En ‘provisie betaalt door’ door: provisie betaald door.
- 45 De in de laatste zin van par. 4.4.1 op p. 6 genoemde informatieverplichting geldt ook voor de bemiddelaar.
- 46 De gevolmachtigd agent, die geen verzekeraar en ook geen bemiddelaar is maar uitvoerder van aan hem uitbestede werkzaamheden, wordt in par. 4.4.2 niet genoemd. Impliceert dit dat de in deze paragraaf genoemde verplichting op hem niet van toepassing is?
- 47 De gevolmachtigd agent, die geen verzekeraar en ook geen bemiddelaar is maar uitvoerder van aan hem uitbestede werkzaamheden, wordt in par. 4.5 niet genoemd. Impliceert dit dat de in deze paragraaf genoemde verplichting op hem niet van toepassing is?
- 48 Adviseurs adviseren. Anders dan blijkt uit de tweede zin van par. 4.6 op p. 7, verkopen zij geen verzekeringen – dus ook geen (levens)verzekeringen met een beleggingscomponent.
- In de passage ‘Indien wordt geadviseerd dient de verzekeraar of de adviseur (...)’ wordt ten onrechte het Wft-begrip ‘adviseur’ gehanteerd, terwijl de bemiddelaar is bedoeld.¹⁹
- 49 De in par. 6.3 genoemde bedragen hebben uitsluitend betrekking op verzekeraars. Welke

¹⁸ Zie ook: C.J. de Jong, ‘Enkele observaties bij de verplichting om een polis af te geven’, *NTHR* 2014/6, p. 277.

¹⁹ Wetgever en toezichthouder scheppen verwarring door veelvuldig het Wft-begrip ‘adviseur’ te gebruiken waar het gaat om een ‘bemiddelaar’ in de zin van de Wft.

bedragen gelden voor bemiddelaars?

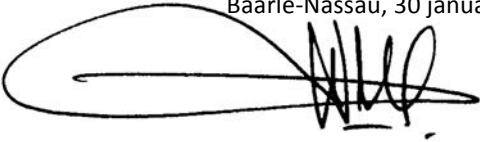
- 50 Als een verzekeraar resp. een bemiddelaar, al dan niet bij gebreke van interne deskundigheid, door een deskundige externe partij laat toetsen of zijn productontwikkelingsproces voldoet aan de IDD-eisen, zal het daarvoor in rekening te brengen uurtarief een veelvoud van € 55 zijn.
- 51 Uit par. 7 maak ik op dat de NVGA in de concept-fase niet is geconsulteerd. Waarom is niet gesproken met deze vooral in de schadeverzekeringsmarkt belangrijke partij?
- 52 Uit de laatste volzin onder A (*artikel 1:1*) blijkt dat er voor andere financiële producten dan financiële instrumenten sprake is van een niet uit de Richtlijn Verzekeringbemiddeling voortkomende aanscherping.
- 53 Het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in B (*artikel 1:21*) impliceert dat dit artikel ook geldt voor herverzekeringbemiddelaars.
- 54 Het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in C (*artikel 1:58*) brengt met zich dat de herverzekeringbemiddelaar niet hoeft te worden genoemd.
- 55 Het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in D (*artikel 1:59*) brengt met zich dat de herverzekeringbemiddelaar niet hoeft te worden genoemd.
- 56 Het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in E (*artikel 1:107*) brengt met zich dat de herverzekeringbemiddelaar niet hoeft te worden genoemd.
- 57 Het in de laatste volzin onder G (*artikel 2:81*) bedoelde geval dat een vergunninghoudende bemiddelaar als verbonden bemiddelaar optreedt voor een andere bemiddelaar (die verantwoordelijk is voor het naleven van de Wft door de verbonden bemiddelaar), en derhalve in privaatrechtelijke zin moet worden aangemerkt als diens hulppersoon (voor wiens handelen deze bemiddelaar ingevolge art. 6:171 BW aansprakelijk is) en niet als opdrachtnemer van zijn cliënten, lijkt mij geen aantrekkelijke en daardoor geen reële optie.
- 58 Het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in I (*artikel 2:84*) brengt met zich dat deze bepaling tevens geldt voor de herverzekeringbemiddelaar, zodat deze terecht niet wordt genoemd.
- 59 De toelichting onder H (*artikel 2:90*) is overbodig, omdat dit artikel, zoals ik hiervoor heb aangegeven, overbodig is door het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in het voorgestelde art. 2:84 Wft.
- 60 Het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in M (*artikel 2:1125*) en O (*artikel 2:125a*) brengt met zich dat deze bepalingen tevens gelden voor de herverzekeringbemiddelaar, zodat deze terecht niet wordt genoemd.
- 61 De toelichting onder P (*artikel 2:126*) is overbodig, omdat dit artikel, zoals ik hiervoor heb aangegeven, overbodig is door het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in het voorgestelde art. 2:126.
- 62 Door het gebruik van ‘bemiddelaar in verzekeringen’ in de voorgestelde uitbreiding van art. 4:8 Wft zijn de woorden ‘of herverzekeringbemiddelaars’ overbodig.
- 63 In de toelichting onder T (*artikel 4:22a*) wordt een aantal termen gebruikt, waarvan ik eerder heb aangegeven dat het gebruik niet zorgvuldig resp. onjuist is. Het gaat om ‘overeenkomst inzake een verzekering’, ‘financiële dienstverlener’ en ‘verzekering’.

De woorden ‘er is uitdrukkelijk geen sprake van advies’ in de laatste alinea, die kennelijk betrekking heeft op het voorgestelde vierde lid, kunnen geen betrekking hebben op de adviseur, die immers enkel adviseert. Bovendien wordt door gebruikmaking van het woord

‘aangeboden’, dat is afgeleid van het Wft-begrip ‘aanbieden’, de indruk gewekt dat het hier niet gaat om een van de onder de definitie ‘financiële dienstverlener’ vallende dienstverlener maar uitsluitend om een aanbieder, dus om een verzekeraar.

- 64 Zoals hiervoor aangegeven, kan ‘aanbieden’ onder W (*artikel 75a*) enkel worden gebruikt als het gaat om een verzekeraar, dus niet wanneer het gaat om een bemiddelaar of een van de andere in de Wft-definitie opgesomde financiële dienstverleners.

Baarle-Nassau, 30 januari 2017

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping loop on the left and several vertical, slightly curved strokes on the right, ending in a small horizontal line.

mr. dr. C.J. de Jong